

mindelige Grundsætninger af Assuranceeretten og har overladt de fleste Detailbestemmelser til de Privates kontraktmæssige Vedtagelser. Man har nemlig frygtet for ved en større Udførlighed let at kunne komme til at give Forskrifter, der vel passe paa en given Tid og et givet Sted, men som ved Forholdenes Udvikling snarlig kunne forældes. Saavidt stønnes er der paa dette Omraade heller ikke nogen Trang til detaljerede Bestemmelser. Der findes ikke og vil paa Grund af Assuranceforholdets indviklede Natur og de mangfoldige Kombinationer, det frembyder, næppe nogenstunde findes et Assuranceelskab af nogen Vigtighed, uden at det vil blive nødsaget til at opstille meget udførlige Statuter, udarbejdede efter Stedets Behov og de der og andetsteds efterhaanden gjorte Erfaringer. I disse Statuter („Assurancebetingelser“ „Forsikringsplaner“) ville i alt Fald de mere praktiske Spørgsmaal finde deres Besvarelse, og forsaavidt en Kontrakt er indgaaet uden Hensyn til saadanne Statuter eller paa Grundlag af mangelfulde Statuter, vil der i de øvrige paa Pladsen eller i Landet bestaaende, ordentligvis overensstemmende Vedtægter kunne findes en Løsning, idet disse som oftest ville være et Udtryk for, hvad der paa vedkommende Sted maa anses som Sædvaneret, eller dog for den almindelige Opfattelse af, hvad Assurancekontrakten efter en fornuftig Afvejelse af de modstaaende Interesser i en enkelt Retning fører med sig. Det er saaledes bekendt, at Konventionen for det Kjøbenhavnske Svassurancekompaani af 2den April 1850 hos os for Djebliffet danner en vigtig Kilde for Assuranceeretten. Paa lignende Maade tjener i Norge, hvis Sølov som ommeldt forbigaar Gmnet, „Almindelig norsk Søforsikringsplan“ som Grundlag for den norske Assuranceeret. — For Overstuelighedens Skyld er Stoffet i Bighed med tydt og svenskt Lov sondret i enkelte Afsnit.

Første Afsnit.

Almindelige Bestemmelser.

I det § 230 fastsætter Omraadet for de i 10de Kapitel givne Regler, udtales det først at enhver lovlig Interesse, som lader sig anfætte i Penge, kan være Genstand for Forsikring mod Søfare. Denne Grundsætning kan ikke siges at have almindelig Gyldighed. Frygten for Assuranceinstituttets Misbrug har blandt andre Begrænsninger ogsaa fremblet den, at den Forsikrede ved Assuranceen ikke skal kunne opnaa videre end

at stilles ligesaa gunstigt, som om den uheldige Ekspedition ikke havde fundet Sted, derimod ikke at stilles saa gunstigt, som om den virkelig var lykkedes. Fra dette Synspunkt forbyder fransk Lov og de paa den byggede Love Forsikring af forventet Handelsfordel, ikke fortjent Fragt og Bodmeripræmie. Der kan imidlertid næppe være nogen Tvivl om, at dette Standpunkt, paa hvilket iøvrigt ogsaa D. L. 4—6 hviler, maa betragtes som forældet. Følge andre bekendte Sølve — jfr. særlig svensk Lov af 1864 §§ 186 og 203 og tydt Lov §§ 782, 805 og 806 — kan enhver Interesse forsikres, og dette Forbillede er der saa meget mere Grund til at følge, som man derved holder sig i Overensstemmelse med, hvad der faktisk maa anses for at være gældende Ret; jfr. Romv. 1850 §§ 34, 40 og 45.

Fra Hovedreglen om, at enhver lovlig Interesse kan forsikres, gøres der i fremmede Sølve — jfr. ogsaa D. L. 4—6—5 og Romv. 1850 § 35 — en speciel Undtagelse med Hensyn til Skippers og Skibsfolks Løn eller Hyre. Heller ikke denne Undtagelse er foreslaaet optaget. Man er nemlig gaaet ud fra, at Billighedshensyn tale for, at Søfolkene ikke mindre end alle andre bør kunne sikre sig mod en Rejses ulykkelbringende Begivenheder, uden at den Betragtning, hvorpaa Forbudet mod Hyrens Forsikring i Almindelighed støttes, nemlig at Forsikringen kan indeholde en Fristelse for Mandskabet til at vise mindre Omhu og Paapasselighed ved Frelsen af det i Nød stebte Skib, stønnes at kunne veje op herimod.

Da den Interesse, der forsikres, skal være Lovlig, bliver det ufornødent saaledes som i Romv. 1850 § 35 og svensk Lovs § 188 specielt at forbyde Forsikring af Slaver og Krigsfornödenheder, som skulle tilføres Danmarks Fjender. At Interessen maa være konomist, udelukker Tegning af Forsikring paa Mennekeliv fra at falde indenfor de givne Reglers Omraade.

Blandt Eksemplerne paa, hvad der kan forsikres, nævnes der i Paragraffen Havari-penge og andre „Fordringer, som skulle dækkes af Skib, Fragt eller Ladning“. Naar man som Betingelse for en Forsikrings Gyldighed kræver, at den Forsikrede skal have retlig Interesse i, at Ulykken ikke indtræder, turde det være klart, at den blotte Omstændighed, at man har en Fordring paa en Mand, der ejer et Skib, ikke berettiger til at tegne Assurance paa dette, selv om Skibet udgør den væsentligste Bestanddel af Debitors Formue og Kreditor har Grund til at befrygte, at dets Undergang vil medføre Debi-